

Zagreb, 07.07.2020.

**TRGOVAČKI SUD
U PAZINU**

Na broj: St-336/2019

Dužnik: ALPHA ADRIATIC d.d., sa sjedištem u Puli, Carrarina 6, OIB: 49693360447, koje zastupaju odvjetnici Branimir Škurla i Goran Durmiš te ostali odvjetnici iz Odvjetničkog društva BEKINA, ŠKURLA, DURMIŠ I SPAJIĆ d.o.o., Zagreb, Preradovićeve 24

ŽALBA DUŽNIKA

protiv dijela rješenja Trgovačkog suda u Pazinu
broj St-336/2019 od 19.06.2020. godine

1x

1. Trgovački sud u Pazinu je dana 19.06.2020. godine u gore navedenom predmetu donio rješenje broj St-336/2019 kojim je (i) utvrdio tražbine jednog dijela vjerovnika prema Dužniku, (ii) utvrdio osporene tražbine i (iii) utvrdio da je tražbina Republike Hrvatske utvrđena pod točkom I. izreke podtočka 3. rješenja St-336/19 od 5.3.2020. godine, ispravljena rješenjem broj St-336/19 od 23.3.2020. godine, obuhvaćena pod točkom I, podtočkom 2e rješenja (u daljnjem tekstu: „**Rješenje**“).

2. Dužnik izjavljuje žalbu protiv točke I. 2.a do 2.g), točke II. 1-5 i točke III. Rješenja zbog pogrešne primjene odredbe članka 47. i 48. Stečajnog zakona.

2.1. Pitanje utvrđivanja tražbina kao i utvrđivanje osporenih tražbina regulirano je odredbama članaka 47. i 48. Stečajnog zakona.

Prvostupanjski sud donoseći Rješenje pogrešno je primijenio obje navedene odredbe.

Odredba članka 47. Stečajnog zakona precizno navodi da je sud dužan utvrditi jesu li tražbine prijavljene u zakonskom roku i jesu li osporene od strane dužnika, povjerenika i drugih vjerovnika, a ako nisu smatraju se utvrđenima. U korelaciji s ovom odredbom, u pogledu ispitivanja od strane suda je li tražbina osporena, je i odredba članka 41. Stečajnog zakona.

Tom je odredbom propisan način očitovanja o prijavljenim tražbinama (propisan obrazac) kao i posljedice priznanja tražbina od strane dužnika i povjerenika ukoliko je imenovan. Odredba stavka 3. članka 41. Stečajnog zakona određuje da nakon isteka roka za očitovanje o prijavljenim tražbinama dužnik i povjerenik više ne mogu osporavati tražbine koje su priznali.

Tražbine vjerovnika iz točke I. Rješenja prijavljene su u roku te nisu u ostavljenom roku osporene od strane Dužnika, odnosno djelomična osporavanja su od istoga povučena. Sud je bio dužan voditi se upravo tom činjenicom prilikom utvrđenja svih tražbina.

Kako Dužnik i povjerenik nisu osporili tražbine iz osporenog dijela točke I. Rješenja nezakonito je i rješenje pod točkom II. u dijelu kojem se utvrđuju osporene tražbine, tobože od Dužnika i kojim se u odnosu na osporene tražbine vjerovnika iz točke I. Dužnik upućuje na pokretanje parnice protiv svakog pojedinačnog vjerovnika.

Dužnik ponavlja da nije osporio tražbine vjerovnika iz točke I. Rješenja označenih pod točkama 2.a do 2.g pa nisu ispunjene zakonske pretpostavke da prvostupanjski sud uputi Dužnika (iz razloga postojanja ovršne isprave kojom raspolažu vjerovnici) na pokretanje parnice radi dokazivanja osnovanosti osporavanja tražbine.

Ukoliko bi ovakvo Rješenje opstalo, Dužnik će se naći u situaciji da pokreće parnicu radi osporavanja tražbine – koju nije osporio – iz čega se daje zaključiti da neće imati pravni interes za njeno pokretanje. S druge strane ukoliko to ne učini, vjerovnici iz točke I. Rješenja označeni pod točkama 2.a do 2.g povećali bi na nepripadajući način ukupan iznos svojih tražbina u komparaciji s iznosom prijavljenih i priznatih tražbina. Time bi vjerovnici bili stavljeni u nejednak položaj.

Iz navedenog razloga pobijani dio Rješenja je nezakonit.

Dužnik smatra da se pitanje ukupnog iznosa tražbina vjerovnika iz točke I. Rješenja označenih pod točkama 2.a do 2.g – sve su to vjerovnici Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116 - može razriješiti dostavom zajedničkog podneska/izjave tih vjerovnika kojima raspoređuju svoje međusobne tražbine, nakon djelomičnih ispunjenja od strana jamaca, imajući u vidu ukupan iznos prijavljenih i priznatih tražbina od strane izvornih vjerovnika Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116.

Dužnik i ovim putem poziva vjerovnike da tako postupe.

2.2. Rješenje je nezakonito i u odnosu na izreku točke III jer je o predmetnoj tražbini Republike Hrvatske u iznosu od 7.630.629.71 kn pravomoćno odlučeno ranijim rješenjem prvostupanjskog suda broj St-336/19 od 5.3.2020. godine i to točkom I podtočkom 3. predmetnog rješenja.

Daljnja utvrđenja predmetne tražbine – kako je to napravio prvostupanjski sud točkom I Rješenja - nisu potrebna, a niti su dopuštena. O pravomoćno utvrđenim tražbinama sud više ne može niti smije odlučivati.

I iz ovog razloga Rješenje je nezakonito.

3. Iako to nije dio same izreke Rješenja, Dužnik je primijetio konzistentnost u stavu prvostupanjskog suda da su vjerovnici iz točke I. Rješenja označeni pod točkama 2.a do 2.g jedna skupina vjerovnika koja će se u, konačnici, smatrati jednim vjerovnikom, a da takvu istu skupinu predstavljaju i vjerovnici iz točke I. Rješenja označeni pod točkama 10.a do 10.b. Prema stavu suda ti će vjerovnici svoje pravo glasa ostvarivati u skladu s odredbom članka 59.st.3. Stečajnog zakona.

Dužnik još jednom izražava svoje protivljenje takvom stavu. Ovakvo tumačenje suda nije u skladu s primjenjivim propisima kao niti sudskom praksom.

U žalbi protiv rješenja prvostupanjskog suda broj St-336/19 od 5.3.2020. godine Dužnik je elaborirao zašto smatra da primjeni odredbe članka 59.st.3. Stečajnog zakona ovdje nema mjesta. Na ovom će mjestu Dužnik ponoviti odlučne teze iz prethodne žalbe.

Očito je da prvostupanjski sud - iako to sada nije izrečeno – sporni stav temelji na zaključku da vjerovnici iz točke I. Rješenja na temelju Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116, bilo kao kreditori, bilo kao osiguravatelji, za potrebe ovog postupka čine jednog vjerovnika pri čemu je po ocijeni suda, bitan samo ukupan iznos njihove tražbine prema dužniku.

Odredba članka 59.st.3. Stečajnog zakona glasi:

Vjerovnici koji imaju neko zajedničko pravo ili čija su prava do nastanka predstečajnog razloga činila jedinstveno pravo računaju se pri glasovanju kao jedan vjerovnik. Na identičan način postupit će se i s nositeljima razlučnih prava i plodouživačima.

Sudovi su dužni prilikom tumačenja odredbi Stečajnog zakona utvrditi stvarnu volju zakonodavca te pravni pa čak i politički i gospodarski cilj kojime se rukovodio prilikom donošenja zakona ili njegove pojedine odredbe.

Pravilnim tumačenjem odredbe članka 59.st. 3. Stečajnog zakona prvostupanjski sud bi zaključio da se njen doseg iscrpljuje u zaštiti ostalih vjerovnika u situacijama kada se kao vjerovnici jedne tražbine pojavljuju izvorni vjerovnik ali i jamci dužnika koji još nisu vjerovnici, ali to eventualno mogu postati. To su „vjerovnici“, s, kolokvijalno nazvanim, „uvjetnim tražbinama“. Zakonodavac nije mogao dopustiti da vjerovnici, koji su prijavili uvjetne tražbine i koje su im i priznate, a koji će tek možda imati neku bezuvjetnu tražbinu prema dužniku – pod uvjetom da ispune obvezu prema ostalim vjerovnicima na temelju izdanih jamstava – imaju ista prava, pa i pravo glasa, kao ostali vjerovnici koji u vrijeme otvaranja predstečajnog postupka imaju bezuvjetnu imovinskopравnu tražbinu prema dužniku.

I sudska praksa zauzela je identičan stav.

Tako se u odluci Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-2732/17 navodi:

„Suprotno žalbenim navodima, tretirajući vjerovnika tražbine po osnovi zajma zajedno s jamcima za tražbinu iz tog zajma kao osobe koje imaju jedinstveno pravo, prvostupanjski sud je pravilno primijenio navedenu odredbu članka 59. Stavka 3. Stečajnog zakona. Prvostupanjski sud nije mogao priznati davatelju zajma i svakom jamcu puno pravo glasa kako to ističe žalitelj, ovi bi vjerovnici na temelju danog zajma (1.438.950,54 kn) i dužnikovog duga koji odgovara tom iznosu imali pravo glasa u iznosu od ukupno 4.844.009,47 kn, što bi ostale vjerovnike stavilo u neravnopravan položaj.

Zbog toga prijave tražbine jamaca i solidarnih dužnika (koji još nisu platili dug stečajnog dužnika) treba smatrati zahtjevom za osiguranje što će ga platiti. Naime, te osobe nemaju prema stečajnom dužniku tražbine i nisu stečajni vjerovnici sve dok ne obave plaćanje i ne steknu pravo regresa. Međutim, budući da su tražbine jamca i solidarnog dužnika u konkretnom slučaju utvrđene u stečajnom postupku kao „uvjetne“ tražbine, one za potrebe glasovanja predstavljaju tražbine koje čine jedinstveno pravo u smislu odredbe članka 59. Stavka 3. Stečajnog zakona.“

Obzirom su vjerovnici već obavili plaćanje za Dužnika, kao jamci, prema njemu su stekli samostalnu, punopravnu i bezuvjetnu tražbinu. Osim toga, i izvorni vjerovnici su već kod prijave tražbine iste prijavili kao samostalna i bezuvjetna imovinska prava prema Dužniku. To je i u skladu s odredbom točke 8. podtočke vi) Ugovora o dugoročnom klupskom deviznom kreditu broj 7710005116 koja glasi:

„SAMOSTALNOST PRAVA:

Prava svakog Kreditora temeljem ovog Ugovora su pojedinačna te je potraživanje prema Korisniku kredita i svakom Sudužniku iz ovog Ugovora pojedinačno. Pod uvjetima utvrđenim ovim Ugovorom, svaki Kreditor je ovlašten do iznosa svog potraživanja poduzeti svaku mjeru kako bi zaštitio i izvršio svoja pojedinačna prava iz ovog Ugovora, neovisno od drugog

Kreditora, te bez potrebe da mu se u poduzimanju takvih mjera pridruži drugi Kreditor, osim ako nije drugačije ugovoreno ovim Ugovorom. “

Nesporno je, dakle, da se odredba članka 59.st.3.Stečajnog zakona primjenjuje kada postoje uvjetne tražbine jamaca ili solidarnih dužnika, pri čemu dok isti ne podmire dug ili dio duga potpadaju pod zajedničko pravo s izvornim vjerovnikom.

Dužnik još jednom ponavlja, u ovom konkretnom postupku to nije slučaj.

Iz navedenih razloga prvostupanjski je sud pogrešno primijenio odredbu članka 59. st. 3. Stečajnog zakona ali povrijedio i pravila postupanja jer u obrazloženju pobijanog Rješenja nije obrazložio razloge zbog kojih bi se predmetna odredba primijenila i na tražbine koje potječu iz iste pravne osnove, ali su po svojoj naravi bezuvjetne i samostalne.

Osim toga, uspostavljanjem ovakve vjerovničke zajednice stvaraju se i dodatne otegotne okolnosti za vjerovnike, ali i za Dužnika koji priprema plan restrukturiranja. Dodatnu kompleksnost ovakvom pristupu daje činjenica da se radi o vjerovnicima različitih pravnih položaja pa i njihova pozicija i razvrstavanje u grupe vjerovnika nužno ne mora biti isti.

Dužnik predlaže da Visoki trgovački sud Republike Hrvatske i o ovom pitanju zauzme svoj stav odlučujući o ovoj žalbi.

4. Zaključno, Dužnik predlaže ukinuti dio Rješenja koji se pobija ovom žalbom i vratiti predmet u tom dijelu na ponovno odlučivanje prvostupanjskom sudu.

ALPHA ADRIATIC d.d., koje zastupa: